ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

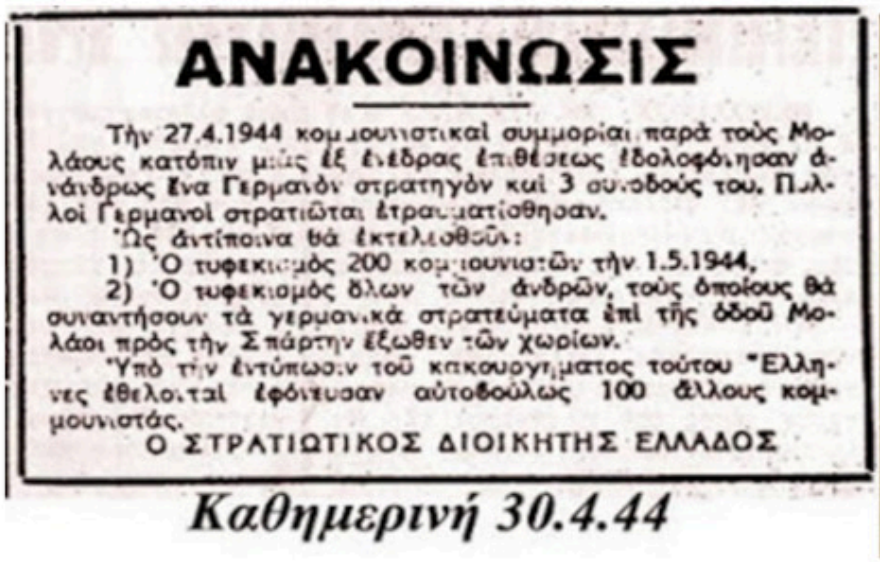
Οι αισχροί παραχαράκτες και συκοφάντες του ΚΚΕ

Τι προηγήθηκε της εκτέλεσης των 200

(«Από τους Μολάους μέχρι την Καισαριανή πολύ αίμα δρόμος»)

Η εκτέλεση διατάχθηκε σε αντίποινα για τη δράση του αντάρτικου στη Λακωνία. Συγκεκριμένα, στις 27Απριλίου 1944, οι αντάρτες έξω από τους Μολάους, ύστερα από μάχη, σκότωσαν τον Γερμανό στρατηγό Φραντς Κρεχ (Franz Krech)**[1]** και 3 στρατιώτες, που τον συνόδευαν, ενώ τραυματίστηκαν ακόμη 5. Ήταν ένα ισχυρό πλήγμα στον στρατό κατοχής. Σε αντίποινα η γερμανική διοίκηση εξέδωσε την ανακοίνωση (την παραθέτουμε παρακάτω) για την εκτέλεση 200 κομμουνιστών. Με βάση αυτήν τη διαταγή, 200 αγωνιστές (πολλοί ήταν πολιτικοί κρατούμενοι –φυλακισμένοι ή εξόριστοι– από την αρχή της Δικτατορίας του Μεταξά στις 4 Αυγούστου 1936) εκτελέστηκαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής την Πρωτομαγιά του 1944**[2]**, ημέρα που επιλέχθηκε για την εκτέλεση λόγω της μεγάλης ιστορικής της σημασίας. Όπως αναφέρει και η ανακοίνωση, οι Έλληνες εθελονταί**[3]** δολοφόνησαν άλλους 100 κομμουνιστές και κατοίκους της περιοχής**[4]**.

Επάνω στην ανακοίνωση με μαύρα κεφαλαία γράμματα υπήρχε: **ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΙΠΤΕΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ ΣΑΣ–**το οποίο παραλείφθηκε από την Καθημερινή:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Την 27.4.1944 κομμουνιστικαί συμμορίαι παρά τούς Μολάους κατόπιν μιάς έξ ενέδρας επιθέσεως έδολοφόνησαν άνάνδρως ένα Γερμανόν στρατηγόν και 3 συνοδούς του. Πολλοί Γερμανοί στρατιῶται τραυματίσθησαν.

Ὡς ἀντίποινα θά ἐκτελεσθοῦν:

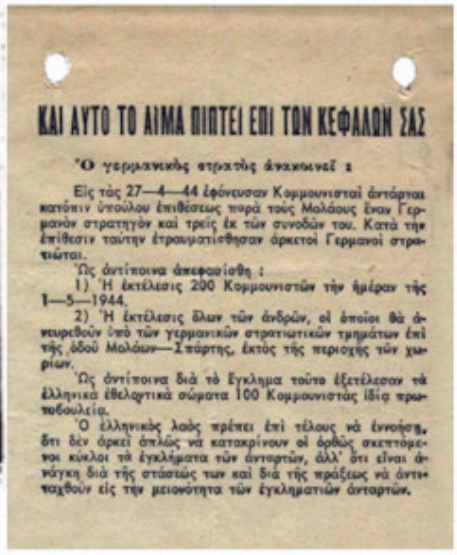
1) Ὁ τυφεκισμός 200 κομμουνιστῶν τήν 1.5.1944,

2) Ὁ τυφεκισμός ὅλων τῶν ἀνδρῶν, τούς ὁποίους θά συναντήσουν τά γερμανικά στρατεύματα ἐπί τῆς ὁδοῦ Μολάοι πρός τήν Σπάρτην ἔξωθεν τῶν χωρίων.

Ὑπό τήν ἐντύπωσιν τοῦ κακουργήματος τούτου "Ελληνες ἐθελονται ἐφόνευσαν αὐτοβούλως 100 ἄλλους κομμουνιστάς.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καθημερινή 30.4.44

ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΙΠΤΕΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ ΣΑΣ

Ὁ γερμανικὸς στρατὸς ἀνακοινεῖ :

Εἰς τὰς 27—4—44 ἐφόνευσαν Κομμουνισταὶ ἀντάρται κατόπιν ὑπούλου ἐπιθέσεως παρὰ τοὺς Μολάους ἕναν Γερμανὸν στρατηγὸν καὶ τρεῖς ἐκ τῶν συνοδῶν του. Κατὰ τὴν ἐπίθεσιν ταύτην τραυματίσθησαν ἀρκετοὶ Γερμανοὶ στρατιῶται.

Ὡς ἀντίποινα ἀπεφασίσθη :

1) Ἡ ἐκτέλεσις 200 Κομμουνιστῶν τὴν ἡμέραν τῆς 1—5—1944.

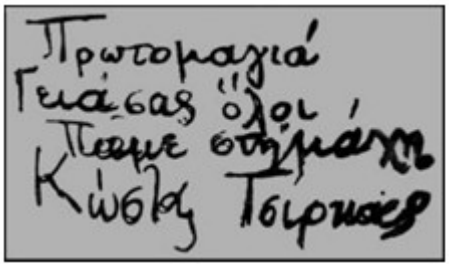
2) Ἡ ἐκτέλεσις ὅλων τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀνευρεθοῦν ὑπὸ τῶν γερμανικῶν στρατιωτικῶν τμημάτων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μολάων—Σπάρτης, ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῶν χωρίων.

Ὡς ἀντίποινα διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο ἐξετέλεσαν τὰ ἑλληνικὰ ἐθελοντικὰ σώματα 100 Κομμουνιστὰς ἰδίᾳ πρωτοβουλείᾳ.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἁπλῶς νὰ κατακρίνουν οἱ ὀρθῶς σκεπτόμενοι κύκλοι τὰ ἐγκλήματα τῶν ἀνταρτῶν, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἀνάγκη διὰ τῆς στάσεώς των καὶ διὰ τῆς πράξεως νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὴν μειονότητα τῶν ἐγκληματιῶν ἀνταρτῶν.

Συνολικά, την Πρωτομαγιά του 1944 –που ήταν και ο τελευταίος χρόνος της ναζιστικής κατοχής στην Ελλάδα– δολοφονήθηκαν 200, ενώ μαζί με τους 100 στον δρόμο Μολάων-Σπάρτης και άλλων 25 σε διάφορες συνοικίες των Αθηνών, ο συνολικός αριθμός φτάνει τους 325 αγωνιστές του εργατικού κινήματος. Πράγμα που κάνει αυτήν την Πρωτομαγιά και αυτές τις μέρες τις πιο αιματοβαμμένες όχι μόνο στη χώρα μας αλλά ίσως και παγκόσμια.

Στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής οι 200 αγωνιστές του εργατικού κινήματος και μελλοθάνατοι μεταφέρθηκαν από τις φυλακές Χαϊδαρίου**[5]** πάνω σε 10 στρατιωτικά καμιόνια ΟΠΕΛ. Όλοι βέβαια γνώριζαν τι τους περίμενε, στον δρόμο προς τον τόπο εκτέλεσης έριχναν σημειώματα προς τους οικείους τους στους δρόμους από όπου περνούσαν. Παραθέτουμε ένα από αυτά:

Στις 6:00 το πρωί έγινε η συγκέντρωση των κρατουμένων (ακόμη και οι άρρωστοι υποχρεώθηκαν!) στην αυλή του στρατοπέδου.Οι σκοποί/φύλακες ήταν ζωσμένοι με αυτόματα

και έτοιμοι να πυροβολήσουν, ενώ τα πολυβόλα είχαν στραφεί προς την αυλή και όχι προς τα έξω: αυτό ήταν μια ένδειξη ότι κάτι άλλο θα ακολουθούσε από αυτό που γινόταν καθημερινά. Και πράγματι, ο διοικητής Φίσερ –όρθιος πάνω σε μια εξέδρα και μπροστά του ένοπλοι φρουροί με πρόσωπο προς τους κρατούμενους– βαστούσε στο χέρι του έναν μεγάλο κόκκινο φάκελο, που περιείχε πολλά ονόματα. «Όσοι ακούν τα ονόματά τους να βγαίνουν μπροστά, γιατί θα μεταφερθούν σε άλλο στρατόπεδο», είπε ο Φίσερ και μετέφρασε δυνατά, ταράσσοντας την πρωινή σιωπή, ο Ναπολέων Σουκατζίδης, που εκτελούσε χρέη διερμηνέα, όπως και αργότερα κατά τη διάρκεια των εκτελέσεων. Από τα ονόματα που ακούστηκαν, οι 170 (σύμφωνα με την ιστορική μαρτυρία του παλιού αγωνιστή τροτσκιστή Χρήστου Αναστασιάδη, ο οποίος είχε φυλακιστεί και στην Ακροναυπλία) προέρχονταν από την Ακροναυπλία, 25 από την Ανάφη και οι υπόλοιποι από άλλες φυλακές.

Στις 10 η ώρα το πρωί, τα καμιόνια με τους 200 μελλοθάνατους έφτασαν στο Σκοπευτήριο και αμέσως άρχισαν οι εκτελέσεις ανά 20 από 20 εκτελεστές Γερμανούς στρατιώτες. Η τραγωδία θα ολοκληρωνόταν όταν: «Οι επόμενοι 20 θα μεταφέρουν οι ίδιοι στα φορτηγά τους προηγούμενους 20 νεκρούς συντρόφους τους και μετά θα παίρνουν εκείνοι θέση μπροστά από τον τοίχο», είπε και ξεδίπλωσε πάλι το χαρτί της διαταγής για να το διαβάσει ο Γερμανός αξιωματικός. Γύρω στις 12 το μεσημέρι, όλα είχαν τελειώσει, όχι όμως και οι απαίσιες πράξεις. Τους νεκρούς της τελευταίας εικοσάδας ανέλαβαν να μεταφέρουν στα απορριμματοφόρα «γερμανοτσολιάδες» των Ταγμάτων Ασφαλείας. Αναμφίβολα, τα ονόματά τους ανήκουν στο πάνθεον των ηρώων της ιστορίας όλων των απελευθερωτικών κινημάτων και βρίσκονται χαραγμένα σε πλάκες στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής**[6]**. Τα νεκρά κορμιά των αγωνιστών μεταφέρθηκαν με φορτηγά και θάφτηκαν στο Τρίτο Νεκροταφείο Αθηνών, ο λίγος κόσμος που βρίσκονταν εκεί έκλαιγε και έριχνε τα λίγα λουλούδια που είχε φέρει για τους δικούς τους. Η αναγνώριση των 200 (αναγνωρίστηκαν οι περισσότεροι, όχι, όμως, όλοι) έγινε ένα χρόνο μετά, κατά την εκταφή.

Οι αισχροί παραχαράκτες και συκοφάντες

Το ένθετο της Επιτροπής Ιστορικού Αρχείου της ΚΕ του ΚΚΕ (Αθήνα 2026), που υπήρχε στο φύλλο του Ριζοσπάστη (25-26 Απριλίου) με τον τίτλο 200 αθάνατοι κ.λπ., ήταν αφιερωμένο –υποτίθεται– στους εκτελεσθέντες κομμουνιστές την Πρωτομαγιά του 1944 στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Αυτή η έκδοση (όπως έκανε προηγούμενα και στα μέσα που διαθέτει το ΚΚΕ: Ριζοσπάστης, 902.gr, συνεντεύξεις κ.ά.) είχε σαν στόχο:

α) Να παρουσιάσει τη θυσία και τους 200 εκτελεσμένους της Καισαριανής ως κάτι που είναι «αποκλειστική ιδιοκτησία» του ΚΚΕ, εκτός από κάποιες αναφορές με «μικρά» γράμματα,

όπως: *«Ο ηρωισμός ήταν όλου του αγωνιζόμενου λαού δεν ήταν μόνο των πρωτοπόρων κομμουνιστών»***[7]**.

β) Να παραχαράξει την ιστορία του εργατικού κινήματος στη χώρα μας, γράφοντας ότι οι μόνοι που αγωνίστηκαν εκείνη την περίοδο ήταν το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, αποκρύπτοντα ςότι υποδέχονταν τους Άγγλους ιμπεριαλιστές σαν «απελευθερωτές» κ.λπ.,τον ρεφορμιστικό/σοσιαλδημοκρατικό χαρακτήρα της πολιτικής του ΚΚΕ και σε πολλές περιπτώσεις την προδοσία της σοσιαλιστικής επανάστασης**[8]**.

γ) Να αποκρύψει τον ρόλο και τον αγώνα κυρίως των τροτσκιστών αλλά και των αρχειομαρξιστών, να αναφέρει μονάχα λίγα ονόματα**[9]**, να αλλοιώσει την πολιτική τους ταυτότητα**[10]**, να τους διαιρέσει πολιτικά σε φιλοΚΚΕ και αντιΚΚΕ με έναν εντελώς αυθαίρετο τρόπο και μάλιστα –θαυμάστε χυδαιότητα!–να ισχυριστεί ότι: «Όσοι παρέμειναν στις φυλακές ήταν αυτοί που δεν έπαιρναν ίσες αποστάσεις ανάμεσα στο ΚΚΕ και το εργατικό-λαϊκό κίνημα, από τη μια πλευρά και το καπιταλιστικό κράτος και τους διεθνείς του συμμάχους από την άλλη»**[11]**.

δ) Να συκοφαντήσει με τον πιο χυδαίο τρόπο, ξεπερνώντας ακόμη και όλες τις συκοφαντίες και τις αθλιότητες που υπάρχουν ιστορικά («λικβιναριστές», «συνειδητοί πράχτορες της κεφαλαιοκρατίας», «χαφιέδες», «όργανα της μυστικής αστυνομίας», «πληρωμένοι», «πεμπτοφαλαγγίτες, συνεπείς στον φασιστικό ρόλο τους», «πράχτορες των ξένων δυνάμεων» κ.λπ.), γράφοντας: «Αξίζει να θυμίσουμε πως κατά τη διάρκεια της δικτατορίας Μεταξά, διάφοροι πολιτικοί κρατούμενοι του τροτσκιστικού και αρχειομαρξιστικού χώρου υπέγραψαν δηλώσεις και απελευθερώθηκαν».

Αναφέρετε έστω κάποιο όνομα, αδίστακτοι συκοφάντες και προδότες της υπόθεσης του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος και των αγωνιστών του! Αλλά τι να περιμένει κανείς από αυτούς που δολοφόνησαν και συκοφάντησαν εκατοντάδες αγωνιστές (πολλοί από τους οποίους ήταν διαφωνούντες δικοί τους, π.χ.Κ. Καραγιώργης, Α. Βελουχιώτης) στη χώρα μας και χειροκροτούσαν τις δολοφονίες και συκοφαντίες εκατομμυρίων πραγματικών κομμουνιστών σ’ όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα στην ΕΣΣΔ…

Σε γενικές γραμμές η έκδοση της Επιτροπής Ιστορικού Αρχείου…πέρα από τους παραπάνω λόγους για τους οποίους εκδόθηκε είναι επιπόλαιη, περιέχει αντιφάσεις και γελοία παραμύθια, που αξίζει να επισημάνουμε κάποια:.

α) Στη σελ. 12 της έκδοσης γράφει,

> «Ο ηρωισμός ήταν όλου του αγωνιζόμενου λαού δεν ήταν μόνο των πρωτοπόρων κομμουνιστών. Ούτε πλέον ήταν μόνο οι κομμουνιστές πρόθυμοι να δώσουν και τη ζωή τους για να ζήσουν σε ένα καλύτερο κόσμο».

Ξεχάσατε να γράψετε, σταλινικοί συκοφάντες, όλοι εκτός των τροτσκιστών και αρχειομαρξιστών που έτρεχαν να υπογράψουν δηλώσεις υποταγής στο καπιταλιστικό κράτος και τους συμμάχους του.

β) Στη σελ.15 γράφει,

> «Το βράδυ στους θαλάμους έγινε σωστό αποχαιρετιστήριο γλέντι με δυο κιθάρες και το βιολί του Φώτη Σαντομοίρη. Χόρεψαν διάφορους ελληνικούς τοπικούς χορούς-καλαματιανό, τσάμικο κλπ. Οι κρητικοί χόρεψαν πεντοζάλη και άλλους κρητικούς χορούς. Στο τέλος, τραγούδησαν και χόρεψαν τον Χορό του Ζαλόγγου, που είχε μεταβληθεί σε ύμνο του Χαϊδαρίου».

Και ύστερα κοιμήθηκαν και αποκοιμηθήκαμε όλοι. Δεν επιτρέπεται βρε ανόητοι να παρουσιάζετε με αυτό τον τρόπο τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος. Τι θέλετε να δείξετε με αυτό, ότι τραγουδούσαν και γελούσαν επειδή θα πήγαιναν για εκτέλεση; Ότι δεν υπολόγιζαν την ζωή τους; κ.λπ.! Αυτό δεν είναι φυσιολογικό και ανθρώπινο. Αυτές οι στιγμές για όλους τους ανθρώπους και βέβαια και για τους κομμουνιστές είναι στιγμές στοχασμού, απολογισμού όλης της προηγούμενης ζωής τους, τι πέτυχαν, τι θα ήθελαν να κάνουν και δεν μπόρεσαν κ.λπ.

γ) Στη σελ. 13 αναφέρει μια φράση που είπε Ν. Μπελογιάννης στην 2η δίκη του, *«Στο Κούρνοβο ανατινάχτηκε μια αμαξοστοιχία και εκτελέστηκαν 120 στελέχη του ΚΚΕ που είχαν κάνει και στην Ακροναυπλία.».* Το «λάθος» του Ν. Μπελογιάννη το επαναλαμβάνει και η Έκδοση της Επιτροπής… προφανώς γιατί θέλει να αποκρύψει\παραχαράξει την αλήθεια και να παρουσιάσει όλους τους εκτελεσθέντες σαν μέλη και μάλιστα στελέχη του ΚΚΕ. **α)** Οι εκτελεσθέντες ήταν 106 και **β)** μεταξύ των οποίων ήταν 4 τροτσκιστές (ο πρώτος γ. γραμματέας του ΚΚΕ και από τους θεμελιωτές του μαρξισμού-λενινισμού στη χώρα μας Παντελής Πουλιόπουλος, Νώντας Γιαννακός, Γιάννης Ξυπόλητος, Γιάννης Μακρής) και 1 αρχειομαρξιστής (Δ.Λαμπρόπουλος).

δ) Για πολλά χρόνια, μετά την Μεταπολίτευση, στις ετήσιες εκδηλώσεις μνήμης, την πρώτη

Κυριακή μετά την Πρωτομαγιά που οργάνωνε ο δήμος Καισαριανής, τα ονόματα των τροτσκιστών και αρχειομαρξιστών αγωνιστών δεν εκφωνούνταν. Η σταλινική μισαλλοδοξία έφτανε και μέχρι αυτό το σημείο, ώστε να μην φανεί ότι ανάμεσα στους εκτελεσμένους αγωνιστές υπήρχαν τροτσκιστές και αρχειομαρξιστές, όπως σήμερα 82 χρόνια μετά την Πρωτομαγιά του ’44 συκοφαντούνται και καθυβρίζονται με το τρόπο που εκτέθηκε παραπάνω και διαστρέφεται με τον πιο χυδαίο τρόπο η θυσία των 200 ηρώων της Καισαριανής.

Αξίζει να θυμίσουμε λοιπόν:

Στη σημερινή συγκυρία, όπου οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία βρίσκονται αντιμέτωποι με την πιο σκληρή και απάνθρωπη επίθεση από την κυβέρνηση και το αστικό κράτος στις κατακτήσεις και στα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες τους και η ανθρωπότητα βρίσκεται υπό την απειλή ενός Γ΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το σταλινικό ΚΚΕ βρήκε την ώρα να διαστρέψει την ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος και να συκοφαντήσει τους επαναστάτες μαρξιστές –και σε τελευταία ανάλυση τους εκτελεσθέντες 200 ήρωες–, που δολοφονήθηκαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής.

Αξίζει να θυμηθούμε λοιπόν:

1. Την Προσωρινή Διοίκηση (ΠΔ), που ήταν ένας ηγετικός μηχανισμός του ΚΚΕ (1935-1941), τον οποίο «έφτιαξε» η δικτατορία του Μεταξά με στόχο τη διάβρωσή του. Αυτήν τη χαφιέδικη ΠΔ –την οποία αναγνώριζε και ο «μεγάλος αρχηγός» Ζαχαριάδης– την είχαν δημιουργήσει ο Μεταξάς, ο Μανιαδάκης κ.ά με την βοήθεια των πρώην ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ (Μιχάλης Τυρίμος, Μανώλης Μανωλέας, Τηλέμαχος Μύτλας και πολλοί άλλοι), τα οποία είχαν υπογράψει δήλωση και είχαν γίνει αντικομμουνιστές στην υπηρεσία της δικτατορίας και εξέδιδαν και τον πλαστό «Ριζοσπάστη».

2. Ένα μεγάλο μέρος των ηγετικών στελεχών (μερικά ονόματα αναφέρονται παραπάνω) όχι μόνο είχε υπογράψει δήλωση, αλλά είχαν γίνει και αντικομμουνιστές και είχαν περάσει στην υπηρεσία της δικτατορίας Μεταξά, των κατοχικών κυβερνήσεων και των φασιστών Γερμανών και Ιταλών, του μετεμφυλιακού κράτους, της δικτατορίας του 1967 (π.χ. Γεωργαλάς) και των μετέπειτα αστικών κυβερνήσεων (ο υπουργός του Κυρ. Μητσοτάκη Τάκης Θεοδωρικάκος ήταν παλιός γραμματέας της ΚΝΕ). Τέλος, πολλές γνωστές προσωπικότητες στον χώρο της Αριστεράς κατηγορήθηκαν ότι υπέγραψαν δήλωση, συχνά ή και τις περισσότερες φορές για να συκοφαντηθούν από τη σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ. Κανένα

από τα δυο αυτά σημεία δεν υπάρχουν στις τάξεις του επαναστατικού μαρξισμού/ τροτσκισμού.

3. Στην περίοδο της δικτατορίας Μεταξά (1936-1940) λέγεται ότι περίπου 45.000 έως 47.000 άτομα υπέγραψαν «δηλώσεις μετανοίας και αποκήρυξης του κομμουνισμού». Ο αριθμός αυτός από ορισμένους ιστορικούς θεωρείται διογκωμένος για προπαγανδιστικούς λόγους. Ωστόσο, από το 1929 και μέχρι το 1941, ο Δ. Κούσουλας τους υπολογίζει σε 45.000, ενώ ο Ν. Αλιβιζάτος σε 50.000 – πάντως πολλοί από αυτούς δεν ήταν μέλη του ΚΚΕ ή άλλων οργανώσεων. Ήταν απλοί πολίτες που υπέγραψαν «δηλώσεις μετανοίας».

Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών υπέκυψε στα φρικτά βασανιστήρια, «στο ρετσινόλαδο και τον πάγο» και πολλοί απ' αυτούς το απέδειξαν, όταν στρατεύτηκαν στο ΕΑΜ/ΕΛΑΣ κ.ά., ή πάρα πολλοί έδωσαν και τη ζωή τους στην Ελληνική Επανάσταση 1943-1949. Τέλος, χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Στέλιου Σκλάβαινα (2ος στην ηγεσία του ΚΚΕ μετά τον Ζαχαριάδη), που εκτελέσθηκε στην Καισαριανή.

4. Εξίσου άθλια ή και χειρότερη ήταν η συμπεριφορά εκ μέρους της ηγεσίας του ΚΚΕ απέναντι σε φυλακισμένους ή εξόριστους, που είχαν υπογράψει δήλωση. Κατά κανόνα τιμωρούνταν με απομόνωση (δεν τους έκαναν παρέα, δεν τους μιλούσαν, έτρωγαν μόνοι τους κ.λπ.), πράγμα φρικτό όταν μάλιστα διαρκούσε 1, 2, 3, 4 ή περισσότερα χρόνια. Αυτά για τους συναγωνιστές τους, δε μιλάμε για το τι τραβούσαν οι τροτσκιστές ή αρχειομαρξιστές, που τύχαινε να είναι στις ίδιες φυλακές. Ακόμη πιο άθλια ήταν η συμπεριφορά απέναντι σε γυναίκες, που τυχόν είχαν υπογράψει δήλωση.

5. Όσοι μετά την ήττα κατέφυγαν ως πολιτικοί πρόσφυγες στις πρώην χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού», οι «δηλωσίες» (όπως χαρακτηρίζονταν υποτιμητικά από την ηγεσία Ζαχαριάδη και τους ακόλουθούς του), αντιμετωπίζονταν ως «κατώτεροι». Με εντολή του Ζαχαριάδη και των πιστών του, οι «δηλωσίες» απαγορευόταν να εκλεγούν σε κομματικές θέσεις ευθύνης ή να διοριστούν σε σημαντικές κρατικές θέσεις στις χώρες που τους «φιλοξενούσαν». Μόνο μετά τον θάνατο του Στάλιν, την άνοδο στην εξουσία του Ν. Χρουστσόφ και την καθαίρεση του Ζαχαριάδη οι «δηλωσίες» άρχισαν να διεκδικούν και τελικά απόκτησαν κάποια δικαιώματα!

.....

1. Μετά την εκτέλεσή του προάχθηκε τιμητικά σε αντιστράτηγο από τον Χίτλερ, η σορός

του μεταφέρθηκε στον Πειραιά και από εκεί στη Γερμανία, όπου και ετάφη.

2. Οι εκτελέσεις άρχισαν από τους Γερμανούς τον Μάιο του 1942 και σταμάτησαν τον Σεπτέμβριο του 1944, όταν είχαν καταλάβει ότι έχαναν τον πόλεμο.

3. Ήταν οι Ταγματασφαλίτες/δωσίλογοι της Πελοποννήσου στην υπηρεσία των Γερμανών ναζιστών, αρχηγός των οποίων ήταν ο συνταγματάρχης Διονύσιος Παπαδόγγονας.

4. Ο αριθμός των δολοφονηθέντων της γύρω περιοχής ξεπερνάει τους 100, αλλά, δυστυχώς, ο ακριβής αριθμός είναι άγνωστος, μιας και οι Γερμανοί και οι ταγματασφαλίτες δολοφονούσαν όποιον έβρισκαν στον δρόμο μεταξύ Μολάων και Σπάρτης.

5. Το στρατόπεδο Χαϊδαρίου χτίστηκε επί Δικτατορίας Μεταξά και λειτούργησε ως φυλακή κατά την περίοδο της Κατοχής, όταν και έγινε συνώνυμο της κόλασης. Οι φυλακισμένοι του ήταν πολιτικοί κρατούμενοι από την Ακροναυπλία και την Ανάφη, ενώ προς το τέλος του 1943 άρχισαν να «φιλοξενούνται» και Έλληνες Εβραίοι, με προορισμό τα στρατόπεδα συγκέντρωσης/κολαστήρια της Κεντρικής Ευρώπης. Το στρατόπεδο αποτελούσαν περισσότερα από 15 αριθμημένα κτήρια και διοικητής του από τον Φεβρουάριο του 1944 ήταν ο υπολοχαγός Καρλ Φίσερ.

6. Όπως σημειώνουμε και αλλού, οι μαρμάρινες πλάκες με τα ονόματα έχουν κάποιες ελλείψεις, πάντως όχι σημαντικές.

7. Σελ. 12 της έκδοσης της Επιτροπής Ιστορικού…

8. Γίνεται μια μικρή αναφορά –έστω και με μισόλογα και μερικό τρόπο– για την πολιτική και στρατηγική του ΚΚΕ αυτής της περιόδου, ανάλογη με αυτήν που υπάρχει και στα κομματικά Δοκίμια της Ιστορίας: «Αποτελεί άλλης τάξης ζήτημα το γεγονός ότι το ΚΚΕ, λόγω και των αντίστοιχων προβλημάτων και αδυναμιών στη στρατηγική του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος, δεν είχε διαμορφώσει επαναστατική στρατηγική για την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας και την έναρξη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης»…«Αυτός ήταν ο λόγος που υποχώρησε και υπέγραψε τις απαράδεκτες συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας…». Ό.π., σελ. 12. Στη Μπροσούρας μας για την Πρωτομαγιά του ’44 που θα κυκλοφορήσει σύντομα θα υπάρχουν αρκετά για το περιεχόμενο των συμφωνιών αυτών.

9. Από 12 (7 τροτσκιστές και 5 αρχειομαρξιστές) αναφέρει μονάχα 8, παραλείπει τον τροτσκιστή Βασίλη Τσαμτζά ή Τσαματζά και 2 αρχειομαρξιστές (Παπαδημητρόπουλο και ακόμη έναν αγνώστων στοιχείων), για τονΜήτσο Γιανακουρέα καιτον Γιώργο Κοβάνη

αναφέρει για τον πρώτο το επάγγελμα και για τον δεύτερο πού γεννήθηκε(!), αναφέρει τον Ηρακλή Μήτση σαν αρχειομαρξιστή ενώ ήταν τροτσκιστής, ενώ αναφέρει τον Δημήτρη Γ. Πανταζή, όπως και τον Γιώργο Κρόκο, σαν μέλη του ΚΚΕ. Τα μόνα, σχετικά, σωστά, που αναφέρει, είναι για τον Χρήστο Σούλα και τους 2 αρχειομαρξιστές Ανρί Περαχιά και Πέτρο Ανδρώνη, ίσως γιατί και οι 2 ήταν υποψήφιοι βουλευτές με την ΚΟΜΛΕΑ το 1933. Στην ηλεκτρονική εφημερίδα Ημεροδρόμος (γνωστή για τη φιλοΚΚΕ πολιτική της τοποθέτηση) στις 17 Φεβρουαρίου 2026, αναφέρεται ότι ο αριθμός των εκτελεσθέντων τροτσκιστών και αρχειομαρξιστών είναι 12 (7 και 5 αντίστοιχα).

10. Αναφέρει την περίπτωση του δάσκαλου Γιώργου Κρόκου (γιατί λέει: «…οι αρχές ασφαλείας των κατέγραφαν ως μέλος του ΚΚΕ»! – πιο αξιόπιστη πηγή δεν μπορέσατε να βρείτε;), ενώ είναι πασίγνωστο ότι προερχόταν από το Αρχείο, προσχώρησε στον τροτσκισμό και υπήρξε μια από τις σημαντικές μορφές του κινήματός μας και του κινήματος γενικότερα, έχοντας πολυσχιδή δράση. (Αναφέρεται και σε όλες τις πραγματικές καταστάσεις με τους εκτελεσθέντες, εκτός από αυτήν του ΚΚΕ, που είναι και η πιο ελλιπής, σίγουρα σκόπιμα για να μπορούν να αλλοιώσουν κ.ά.). Για περισσότερα δες, Νίκος Θεοδοσίου (28/4/2022), Η ζωή και ο θάνατος στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής ενός κομμουνιστή – αρχειομαρξιστή δασκάλου. Ο Γεώργιος Σαρρής, βραβευμένος δημοσιογράφος και πάντοτε φιλοΚΚΕ, τον παρουσιάζει ως τροτσκιστή και μάλιστα με την 1η εικοσάδα των εκτελεσθέντων μαζί με τον Χρ. Σούλα, τον Γ. Κρόκο, τον Πανταζή, τον Γιαννακουρέα. που«ήσαν οι κομμουνιστές – διεθνιστές μέλη και οπαδοί του κόμματός μας και της 4ης Διεθνούς». Ως τροτσκιστή τον αναφέρει και το Documento σε άρθρο της 1ης Μάη 2026 με τίτλο Δάσκαλοι στον τοίχο της Καισαριανής, Πρωτομαγιά του 1944.

11. Αντιστρέφοντας ακόμη μια φορά την πραγματικότητα και κάνοντας το άσπρο μαύρο γράφουν, ότι τροτσκιστές κρατούσαν «… ίσες αποστάσεις ανάμεσα στο ΚΚΕ και το εργατικό-λαϊκό κίνημα, από τη μια πλευρά και το καπιταλιστικό κράτος και τους διεθνείς του συμμάχους από την άλλη». Αυτός που έκανε όλα αυτά και ακόμη χειρότερα είναι βέβαια το ΚΚΕ. Η 6η Ολομέλεια του 1934, τα Λαϊκά Μέτωπα με την αστική τάξη, το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη, η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του 1944 αλλά και το 1989, το καλωσόρισμα των Άγγλων ιμπεριαλιστών κ.λπ., είναι γνωστά – και ήταν η στρατηγική τους για το λεγόμενο στάδιο της αστικοδημοκρατικής επανάστασής. Αυτά καταπολεμούσαν οι τροτσκιστές και τα καταδίκασε η ιστορία. Για όποιον δεν γνωρίζει υπάρχει το έργο του Π. Πουλιόπουλου, Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;, εκδ. Εργατική Πάλη, η έκδοση Κείμενα από την ιστορία του εργατικού κινήματος: «Προλετάριος» και «Διεθνιστής» της Κατοχής”, εκδ Εργατική Πάλη κ.λπ. Αλλά εδώ και αρκετά χρόνια, όλοι οι ιστορικοί (και έστω με μισόλογα και τα Δοκίμια της Ιστορίας) ιστορούν την καταστροφική,

εγκληματική και προδοτική πολιτική για τα συμφέροντα των εργατικών και λαϊκών μαζών του ΚΚΕ.